

תלמודו בידו

דף עה עמוד א

א] "המאכילך מן במדבר למען ענותך", איזה עינוי היה במן ?

ב] באלו דרשות בפסוקים נחלקו ר' אמי ור' אסי ?

ג] כיצד דרשו "זכרנו את הדגה אשר נאכל במצרים חנם, את הקשואים ואת האבטיחים וגו'" ?

ד] האם המן ירד בתוך המחנה או מחוצה לו ?

ה] מדוע המן מכונה "גד לבן" ?

א] 1. אינו דומה מי שיש לו פת בסלו למי שאין לו פת בסלו, והם לא ידעו אם ירד גם מחר.
2. אף שטעמו במן כל טעם שרצו, לא ראו אלא מן, ואכלו ולא שבעו.

ב] 1. "כי יתן בכוס עינו יתהלך במישרים", האם השותה הרבה יין, עריות דומות עליו כהיתר, או שממון אחרים דומה עליו כהיתר.
2. "דאגה בלב איש ישחנה" ודאגה זו פחד שדואג על הפסד פן יבא, האם ישתדל לשכוח מדאגתו, או ששיחנה לאחרים ואולי יציעו לו עצה טובה.

ג] דגה: נחלקו אם אלו דגים כפשוטו, שהיו להם דגים מהפקר בשעה ששאבו מים. או עריות שנאסרו להם במדבר ואך לא היו פרוצים כאלו שאסורות גם לבני נח.
קשואים: נחלקו אם טעם מינים אלו לא טעמו במן, מפני שקשים לעוברות ומניקות. או שטעמו את טעמם, אבל לא הרגישו כאילו אוכלים אותם עצמם.

ד] צדיקים: ירד על פתח בתיהם בתוך המחנה, כעין לחם המוכן לאכילה.
בינונים: יצאו ולקטו קרוב למחנה, כמין עוגות קודם אפייתן.
רשעים: שטו רחוק מהמחנה ולקטו, וטחנו בריחיים.
- עם המן ירדו תכשיטי נשים, ותבלינים, ואבנים טובות מהם הביאו נדבה למשכן.

ה] גד: מגיד מי אביו של התינוק, על פי הבית בו נמצא עומר המן עבור התינוק.
לבן: מלבין עוונם של ישראל, שמתוך שדאגו שלא ירד מחר שעברו לבם לה'.